

Technika karmy: Kosmem nepřijaté vyzařování musí člověk sám vymazat

[...] Nyní však nastává něco, co se jako mystérium začleňuje do našeho celkového bytí, něco, co skutečně - protože to je v podstatě mystérium - nemůže pochopit rozum, ale v co musí věřit a co musí poznat duše, co však je přesto pravdou. To, co člověk může vyzařovat do svého okolí, se totiž zřetelně dělí na dvě části: na část inspirace, intuice a imaginace, na niž je odkázáno, abych tak řekl, obecné kosmické bytí, které ji přijímá - obecné kosmické bytí ji nasává; tu druhou část však nenasává - je odrážena, není přijímána. Obecný kosmos doslova prohlašuje: Ano, tyto inspirace, intuice a imaginace mohu potřebovat, ty nasaji, abych je mohl vynést k jupiterskému bytí. - Tu druhou část však odráží, nepřijímá ji. A důsledkem je, že tyto intuice, inspirace a imaginace, protože nejsou nikde přijaty, zůstanou existovat samy pro sebe. Zůstanou v kosmu duchovně stát, nemohou být rozpuštěny. To, co vyzařujeme, se tedy rozpadá na dvě části, na něco, co kosmos rád přijme, a na něco, co odmítne, co si nenechá líbit, co nechá být. Ty tedy zůstanou stát.

Jak dlouho zůstanou stát? Inu, podívejte, zůstanou stát tak dlouho, dokud ten člověk nepřijde a sám je nezničí vyzařováními, která jsou způsobila zničit je. Schopnost zničit toto kosmem odražené vyzařování zpravidla nemá nikdo jiný než ten, kdo je sám vyzářil. Tady máte techniku karmy, tady máte důvod, proč se v průběhu své karmy musíme setkat se všemi imaginacemi, inspiracemi a intuicemi, které jsou kosmem odmítnuty. Sami je musíme zničit, neboť kosmos přijme jen to, co je myšlenkově správné, citově krásné a morálně dobré. Všechno ostatní odmítne. To je ono mystérium. A to, co je myšlenkově nesprávné, citově ošklivé a morálně špatné nebo zlé, musí člověk sám vymazat z bytí jinými náležitými myšlenkami, city a volnými impulzy nebo činy, má-li to přestat existovat. A půjde to za ním tak dlouho, dokud to nevymaže. Tady máme bod, kde se nám ukazuje, že není pravda, že kosmos sestává jen z neutrálních

přírodních zákonů nebo se jen neutrálními přírodními zákony projevuje. Kosmos, který nás obklopuje, o němž se domníváme, že ho můžeme smysly obsáhnout a rozumem pochopit, v sobě má ještě úplně jiné síly, je sám v sobě, můžeme-li to tak říci, striktním odmítačem zla, ošklivosti a mylnosti a je vysazený na to, aby do sebe pojímal to, co je dobré, krásné a pravdivé. Mocnosti kosmu nesoudí jen v určitých časech; toto souzení v podstatě prochází celým vývojem Země. [...]

R. Steiner, úryvek z přednášky pro členy Theosofické společnosti z 31. prosince 1911 v Hannoveru, in: Die Welt der Sinne und die Welt des Geistes, GA 134, str. 90nn.

Rudolf Steiner

GA 134